

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμεαν ἀρχὴν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΛΗΝΟΡΡΗΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐκὰ τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Συνδρομὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα 12 δρ. καὶ γιὰ τοὺς ἄλλοις ἔθνη Ἑλλήνας 15 δρ. προπληρωθείαις. Κάθε παράπονο καὶ πολίτου τυπώνεται τῆς δωρεᾶς μὴν ἢ νυκτοποιήσεις πληρώνουν 50 λεπτὰ τὴν ἀπόδοσιν γιὰ τὴν καθέ φορά.

Ἀθήναι, 16 Μαΐου 1883

Ἄριθ. 140+138+86

Τὰ

συμπεθερικά ὅταν τελειώσουν τὸν γάμον καὶ φεύγουν ἀπὸ τῆς νύφης τῶν τὸ σπῆτι ἀρχίζουν στὸ δρόμο τὰ ζώπλια τους ἤγουν τὰ σχόλια καὶ ἀκοὺς λοιπὸν νὰ λένε ἀναμεταξύ τους:

— Ὁμορφη νύφη κάναμε, ἀλλὰ νὰ δοῦμε καὶ ἂν θὰ βγῆ καὶ νοικοκυρά.

— Ἐμένα, συμπεθερά, τί νὰ σοῦ πῶ, μπορεῖ νὰ βγῆ καλὸ τὸ κορίτσι, ἀλλὰ γιὰ νοικοκυρά, ξέρω κ' ἐγώ, δὲν κολάζομαι, ἀλλὰ σὶν νὰ μὴ μου παραφαινεται ἀφοῦ εἶχε ἀμελήσει ὡς καὶ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Δὲν ἴδατε πόσοι πούντρα εἶχε στὸ μούτρο τῆς, καὶ εἶχε κόψει κιάλας καὶ ἦτανε διὰ τῆς ἀηδίας. Κεὶ τί νὰ βρῆ ἐκεῖνος; ὁ ἀντρας ἀπὸ κείνο τὸ πρόσωπο νὰ φιλήσῃ ποῦ θὰ γεμίσῃ λάσπη τὸ στόμα του.

— Καλὲ τί μου φαίνεται, ποῦ τὸ εἶχε καὶ λιγάκι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ πούντρα ξεροστρώσει.

— Αἶ αὐτὰ πλέον εἶναι πράγματα ποῦ φαίνονται τὴν ἄλλα τῆς νὰ δοῦμε.

— Μὰ ἡ καλὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρῶτ φαίνεται, ἔπειτα δὲ ἦτανε ἀνάγκη νὰ μᾶς ντεκολτσαριστῆ ὡς κεὶ κάτω, μόνο ποῦ δὲν μᾶ, τᾶβγανε καὶ ὄλα τὰ στήθια τῆς ὄξω. Στάματι δὲν εἶμαστε καὶ μεῖς γυναῖκες καὶ δὲν ἔχομε στήθια, καὶ νὰ σοῦ πῶ συμπεθερά ἂς ἔχω καὶ τόσα παιδιά, μὰ μου φαίνεται, πῶς με τὸ ἕνα μου τὸ βυζὶ μπορῶ νὰ τῆς κάνω καὶ τὰ δυὸ, καὶ μᾶς ἀκοῦν καὶ οἱ ἀντρες μᾶς.

— Καὶ παρατήρησε καὶ τὰ μπράτσα τῆς, σοῦ φαινότανε σὰν παρδαλαῖς κάλτσαις, Ἄμ δὲν τὴν πῆγαιναν στὸ λουτρό.

— Καλὲ ἦτανε, ἔλα τώρα ποῦ θέλεις νὰ τὰ λέμε, ἀπὸ τὰ συμπολογήματα τοῦ γαμπροῦ. Ἄμ κακομοῖρη, δική σου εἶναι πλέον, ἦτανε ἀνάγκη νὰ τὸ σακατέψῃς τὸ κορίτσι;

— Ἄς προφυλαγότανε αὐτὴ, κυρά μου, γιατί καὶ μεῖς γίνεκαμε νύφαις καὶ θαρρῶ πῶς τοῦ ἀνδρούς μᾶς τὸ χέρι δὲν ἀπλώσε στὸ χέρι μᾶς.

— Καὶ εἶδε, καὶ κείνο τὸ νάζι; Τὸ καμῖρι. Καλὲ τὴν βλέπαμε, νύφη ἦτανε. Μπὰ ἀπερισκεψία. Καὶ γέλοιο ἦτανε ἐκεῖνο ποῦ νόμιζε πῶς ὅταν χαμογελοῦσε πῶς ἤθελε νὰ σὲ βρίτῃ. Δὲν μοῦ ἄρεσε τόσο. Αἶ ναί, δὲν σᾶς λέγω, τὰ μά-

τια τῆς εἶναι λίγο γλαρὰ, καὶ ἔχουν λίγο ἔλκυστικό στὸν ἀνθρωπο ἀπάνω, ἀλλὰ καὶ κείνα ὅταν σοῦ μιλά τὰ μισοκλείνει. Δὲν ἔχει γούστο ἀπάνω τῆς.

— Σεῖς λέτε αὐτὰ κ' ἐγὼ παρατήρησα ἕνα ἄλλο. Εἶδα ποῦ εἶχε καλὲ βάνει τὸ ἕνα ποδάρι τῆς σὰν ἀνδρας ἀπάνω στὸ ἄλλο γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ πῶς ἔχει μποῦτι. Εἶναι φαντασμένη. Εἶχε κ' αὐτὴ μποῦτι νὰ μᾶς δείξῃ, αἶ κυρά συμπεθερά, νὰ, ἐδῶ, αἶ; καὶ χωρὶς πολλὰ μεσοφόρια. Εἶναι ὅμως κλακοκαμωμένη, ἂς ζήτουν καὶ ἂς χαροῦν νοικοκυρεμένα καὶ ἂς λείπουν τὰ λόγια.

— Ἄμ τὸ ἄλλο τὸ γέλοιο τὸ παρατήρησατε, ποῦ ὅταν τῆς ἔπεσε τὸ μπουκέτο ποῦ περίμενε νὰ σκύψῃ ὁ γαμπρός νὰ τῆς τὸ δώσῃ. Ὁ φτωχὸ κορίτσι, καὶ δὲν ξέρεῖ πῶς μεθαύριο θὰ βγάξῃ καὶ τὰ παπούτσια τοῦ ἀνδρός σου. Ἀφίνουμε πλέον τὸ ντύσιμό τῆς, ντύσιμο ἦτανε κείνο, μονάχα τὴ μέση τῆς μᾶς εἶχε σφίξει ποῦ κόνεψαν νὰ πεταχτοῦν τὰ μάτια τῆς ὄξω σὰν λουκουμάδες. Καὶ ἔτσι μοῦ φέρνει ἡ φυσιογνωμία τῆς πῶς θὰ ἦναι καὶ γκρινιάρα. Δὲν θὰ ζήτουν καλὰ.

— Αὐτὸ βλέπω κ' ἐγὼ, παρατήρησα μάλιστα πολλὰκις φορὰς οἱ νεόνυφοι ποῦ ἀγριοκυτταζότανε.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρομε μπορεῖ νὰ ἦτανε καὶ ἐρωτικὰ βλέμματα ἀλλὰ δὲν θὰ ζήσουν καλὰ.

— Ἔτσι φαίνεστε.

— Κεὶ νὰ δοῦμε καὶ ἂν θὰ χρονίσουν.

— Ἄμ κατὰ τὰ φαινόμενα, εἶναι ἀπὸ τώρα τελειωτικά.

Αὐτὰ λένε στὸ τέλος καὶ γάμου τὰ συμπεθερικά ὅταν φεύγουν, ἐνῶ πρὶν γίνῃ τὴν νύφη τὴν εὐρισκον ὄλαις καὶ ὄλοι θεὰ τῆς ὁμορφιάς καὶ νοικοκυρά τῆς πρώτης.

Σὰν

περάσουν κάμποσαις πέντε δέκα μέραις καὶ τὴν βιζητάρουν ἕνα δυὸ φορὰς ἀρχίζουν τότες τὰ ἄλλα τῆς κουσούρια.

Καὶ λέει ἡ μία.

— Τᾶδες, μεσημέρι ἡ ὥρα κοντεύει νὰ πάῃ καὶ ἀκούπιστα ἀκόμα ἡ κυρία. Ἄμ καυμένη, ἀνδρας σου εἶναι δὲν θὰ τὸν χάσῃ. Ἄχορταγιά σέπιασε; Τῆρα καὶ τὸ σπῆτι λιγάκι.

Βρίσκομε τοὺς πεντακόσους ὁδοστάτας ποῦ ἐπὶ τὸ παρὸν ἔπαψε γελοῖο πρᾶγμα, γιατί με πεντακόσις χιλιάδες ποῦ βύζαναν αὐτοὶ καθήμενοι στὸν ἴσκιο, δὲν μπαλώνεται ὁ προϋπολογισμὸς, οὔτε με τὸ πάψιμο τῶν πρέσβων, οὔτε με τὸ πάψιμο τῶν χιλιάδων κηρῶν καὶ μάλιστα τῶν Εὐρωπαίων, οἱ ὅποιοι ἔχουν τραβήξει ὡς τώρα γιὰ μισθοὺς τῶν μόνων ἐξ μελετόνικ, χωρὶς νὰ κάνουν ἐξ χιλιάδων δρχμῶν δουλειά.

Τοῦ παρουσιάζει τῆς πομπαῖς του.

Σοῦ λέει ὁ στρατὸς, δὲν ἔχει νὰ φάη καὶ μεῖς Μπουσέριδες καὶ γυμνάσια θέλαμε. Σοῦ λέει ναυτικὸ δὲν ὑπάρχει, γιατί οὔτε ἓνα ἀπὸ τὰ πλοιά μας δὲν εἶναι ἐξοπλισμένο ἀνθρωπινά καὶ οὔτε ναῦτες ἔχομε γιὰ νὰ γεμώσωμε ἓνα καράβι, καὶ μεῖς θέλομε ναυτικὰ γυμνάσια, στόλους καὶ μοῖρες, χωρὶς νὰ βλέπομε τὴν ἄθλια μοῖρά μας.

Ἡ ἱρχιτραγουδίστρα τοῦ Ζούνη.

Τώρα θέλομε καὶ ἱκανοποιήσι νὰ λάβωμε ἀπὸ τοὺς Βουργάρους, χωρὶς καὶ νὰ μᾶς λέν καὶ ἀπὸ ποῦ ὁρῶμο πρέπει νὰ περάσωμε γιὰ νὰ πάμε νὰ πύρωμε τὴν ἐθνικὴ τιμὴ μας, ὁ

κονόμου καὶ δική μου καὶ μόλις φθίσαμε στὸ Περαία μᾶς τῆστριφες καὶ πᾶν στὸ διάολο καὶ τὰ ἐξοδα.

— Στὸν Περαία, καὶ ποῦ βρίσκει ἄκρη κἀνεὶς στὸν Περαία ποῦ δὲν ἔχει ποῦ νὰ σταθῆ τινὰ; παρὰ ἀπὸ ταβέρνα σὲ ταβέρνα.

— Ἔτσι εἶναι ὁ ἐμπορικὸς τόπος.

— Ἐμπορικὸς τόπος τοῦ ταβερνιῦ Ἐγὼ μπορεῖ νὰ σκάσω καὶ κάτω καὶ μιὰμισυ ὥρα ἂν μείνω.

— Βέβαια, γιατί νομίζεις πῶς τὸ ἐμπόριο εἶναι στίχοι. Κοῦνα ποδάρια σὰν ἐκείνους ποῦ χύνουν τὰ καλούπια καὶ ἀράδιαζε στίχους.

— Οἱ στίχοι, κύριε, δὲν εἶναι σὰν τὰ σάλια τὰ δικά σου, καὶ ἂν θέλῃς νὰ ξέρῃς καὶ καλὰ πῶς τοὺς περισσότερους ψήφους ποῦ πῆρες τοὺς χρωτᾶς; στους στίχους ποῦ σοῦγραψα.

ὅποιο, βέβαια δὲν θὰ ἦναι κἀνεὶς ἄλλος παρὰ ἐκεῖνος ποῦ περᾶ ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ἦγουν ὅπως ἀποφάσις καὶ τὴν βαφτίζω ἀπὸ σήμερα, ἀπὸ τὴν—

Ἠλατεῖα Νικολῶν.

Ὁ Μπαμπῆς τῆς Ἑλλάδας.

Ἄστε

τον μωρὸ Χριστιανὸ τὸν ἀνθρώπο νὰ δοῦμε τί διάβολο θὰ κἀνῃ, τί νοροσχέδια θὰ φέρῃ, ἄστε τον νὰ βράσῃ με τὸ ζουμί του ἄστε τον νὰ δῇ τὰ χάλια μας καὶ πῶς θὰ μπαλώσῃ τὰ ἀμπάλωτα ποῦ μπαλωμὸ δὲν ἔχουν, ἄστε τον ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ὡς ποῦ νὰ ἀρχίσῃ τὴ δουλειά του, ἄστε τον νὰ μὴ με κἀνετε καὶ τὰ γυρίσω ἀπὸ τώρα με τὴν ἀντιπολίτεψις καὶ ἔρθῃ πάλι ὁ Πετρέλλιος καὶ μᾶς ἀλλαξοπιστήσῃ.

Ἄστε τον λοιπόν. Δὲν θέλετε; Αἱ τότε κορατᾶτε τον ὡς ποῦ νὰ ξεμαγιάσῃ ὁ Μάις καὶ πάμε ὅλοι ἀπὸ Δαρφί με τὸν Ἰούλιο.

Τὸ κάδομα λούζεται στὴ Κωπκίδα.

— "ὦ, ὦ, νὰ καὶ ἓνας κομματάρχης ποιητῆς. Ἐπειτα με ρώτησες μένα ἂν ἤθελα νὰ μοῦ τοὺς γράψῃς ἔτσι;

— "Ὁχι ἦτανε καλλίτερες ἐκείνες; ἡ κοροϊδεῖαις ποῦ σοῦγραψε ἡ Νέα Ἐφημερίς, ὁ Ριμπαγᾶς, ἡ Ἀκρόπολις καὶ ὁ Νεολόγος τῆς Κωνσταντινούπολις. Κοῦκκο ποῦ μᾶς ἤθελες κα βουλευτῆς. Κοροῖδο. Φαντασθῆτε, κύριοι, ποῦ δὲν εἴξερε ἂν θὰ ἦναι πρώτη ἢ δευτέρα ἢ κἀλλη του καὶ ἔστειλε καὶ ρωτοῦσε τὸν Οἰκονόμο. Δέτε κεφάλι ποῦ θέλει νὰ μιλήσῃ καὶ γιὰ τοὺς στίχους μου. Πεντακόσους ψήφους, μωρὸ θὰ πῆρες μόνο ἀπὸ κείνους τοὺς ψήφους μου, γαῖδαρε, ἀχάριστε.

— Γαῖδοῦρι εἶσαι σύ.

(Καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ μπορεῖ νὰ τσακωθοῦμε, σταθῆτε νὰ ξεθυμάνῃ τὸ κακὸ καὶ μεθαῦριο σᾶς τὴν τελειώνω κι' αὐτὴ τὴν ὑποφυλλίδα.